

Mikkel Tode Raahauges prædiken 2. søndag efter påske

Taler

Mikkel Tode Raahauge
Sognepræst

Dato

14. april 2024

Sted

Skovshoved Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Johannesevangeliet kapitel 10, vers 22-30

Salmer

Nu ringer alle klokker mod sky
Nu ringer de klokker ved daggryets komme
Kom, sandheds Ånd, og vidne giv
–

Guds igenfødte, ny-levende sjæle
Hvad kan os komme til for nød
Krist stod op af døde

1

Så er det nu!

Inde i Københavns Domkirke står der over alteret en 3,5 meter høj
5 marmorskulptur af den opstandne Kristus. De fleste af jer kender den
garanteret. Med et roligt, forklaret udtryk står han dér, trædende let tilbage og
med naglemærker i sine udbredte, velsignende hænder. Og hvis man kommer
helt tæt på eller hvis lyset falder rigtigt, så vil man lægge mærke til, at der på
soklen, som skulpturen er placeret på, står med forgyldte messingbogstaver:
10 ”Kommer til mig” – en henvisning til Matthæusevangeliets ellefte kapitel, hvor
Jesus siger: ”Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og
jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtmødig og
ydmyg af hjertet – så skal I finde hvile for jeres sjæle. For mit åg er godt, og min
byrde er let.”

15

Engang, hvor den navnkundige schweiziske teolog Karl Barth var i København
for at give forelæsning på universitetet, gik han ind i domkirken på den anden
side af Frue Plads for at se Thorvaldsens verdensberømte Kristusfigur. Og da
han fik øje på den gyldne indskrift på soklen, skal han efter sigende have peget
20 op og sagt: ”Dér står Antikrist.”

Det var en hård dom – og sikkert også for hård – men Karl Barth havde nu alligevel en pointe. For hvis man slår efter i sin bibel og finder

25 Matthæusevangeliets ellefte kapitel vil man opdage, at det ikke er efter sin opstandelse, Jesus siger: ”Kom til mig.” Det er før. Det er på sin vej til Jerusalem, hvor han om kort tid skal forrådes og fornægtes af sine egne, tages til fange og pines og plages og til sidst slås ihjel at han siger: ”Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer, og lær
30 af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet – så skal I finde hvile for jeres sjæle. For mit åg er godt, og min byrde er let.”

Og pludselig klinger ordene anderledes – helt anderledes og alt andet end tiltalende. Det gør de i hvert fald for mig, for hvem kunne dog finde på at følge
35 en hyrde, hvis egen vej styrer støt imod dét, som vi frygter allermest? Jeg har sandelig mine forbehold, og dem er jeg næppe alene om at have.

Men måske er det alligevel slet ikke så dårligt, at vi hér oven på påskens eufori bliver mindet om, at den gode hyrde ikke nødvendigvis er den, der fremstiller
40 virkeligheden som om, at alting ånder fred og ingen fare. Jeg forestiller mig, at vi alle sammen er stødt på sådan én i løbet af vores liv, som har villet overbevise os om, at alting nok skal gå – hvis bare vi lytter til dem og gør, som de siger, vel at mærke. Der er noget lidt fordækt over at stille tingene op på den måde, ligesom der er over det modsatte: altså når nogle vil skaffe sig følgere ved at overbevise
45 om, at alting er totalt kritisk og at katastrofen lurer lige om hjørnet, hvis *ikke* vi lytter til dem og gør, som de siger. Dem kender vi nok også alle sammen et par stykker af – ikke mindst fra politisk hold.

Men sagen er jo den, at livet og vi, der lever det, slet ikke er så simpelt indrettet,
50 når det kommer til stykket. Alting er ikke bare fryd og gammen, og alting er heller ikke ”bare” død og ødelæggelse. Vores liv er jo tvetydigt; det består af begge dele og alt derimellem, og de fletter sig ud og ind af hinanden på gådefulde måder, der ikke altid er til at regne ud. Og for den, der lever et tvetydigt liv, og som derfor også nogle gange slider sig træt i det og føler, at det
55 kan være en meget tung byrde, der hjælper det heller ikke nødvendigvis at blive fortalt, enten at alting nok skal gå godt. Eller modsat, at det hele sikkert går ad helvede til. Måske har man tværtimod brug for at få love at leve i – og høre om – virkeligheden, sådan som den i virkeligheden er.

60 Og derfor kunne Karl Barth sige om Kristusfiguren i Københavns Domkirke

med indskriften: ”Kommer til mig,” at dér står Antikrist. For Guds Søn kom jo ikke til verden for at drage os til sig ved at bilde os ind, hverken at alting er fryd og gammen, eller at alting er død og ødelæggelse. Så havde han jo forkyndt sig selv som fuldkommen irrelevant og intet andet end et produkt af vores fantasi eller en afsporet forlængelse af vores egne bedste drømme eller vores egne værste mareridt for os selv. Påskemorgens liv er netop ikke en aflysning af langfredags lidelse og død, ligesom langfredags lidelse og død omvendt heller ikke kunne stå i vejen for påskemorgen. Men han kom til verden for at dele det tvetydige liv, der er vores, med os, med alt, hvad det rummer af godt og skidt. Og for med sit liv, sin død og sin opstandelse at forvise os om, at han som den gode hyrde vil være med os og hos os og lede os gennem det alt sammen – gennem hele den virkelighed, der er vores; i glæde og sorg; i lyst og lidelse; i livet såvel som i døden.

75 Og når vi hører det, så kan vi måske også mærke en fornemmelse af livsmod spire frem i vores eget indre. Et livsmod til at leve livet sådan, som det i virkeligheden er, fordi vi tør tro og håbe, at ligesom den gode hyrdes egen vej styrede støt imod dét, som vi frygter allermost – men at intet af det kunne stå i vejen for det liv, som er Guds højeste vilje og ønske – at det samme også vil gøre sig gældende for os.

Som det sidste vil jeg i dagens anledning komme med en opbyggelig fortælling fra det virkelige liv: Den 11. september om morgenen er fly nr. 93 på vej fra New York til Californien. Herfra ringer den unge familiefar Todd Beamer til alarmcentralen og fortæller damen i røret, at de terrorister, der kort forinden har kapret det fly, han sidder i, har i sinde at styrte det ind i Kongressen i Washington – men at han og et par kammerater tænker på at gøre opstand. Han har godt på fornemmelsen, at det ser sort ud, så han beder damen om at efterlade en besked til sin gravide hustru og deres to børn om, at han elsker dem, og så spørger han: Vil du bede med mig? Det vil hun heldigvis gerne, og da de har sagt deres fadervor begynder han:

Herren er min hyrde,
95 mig skal intet fattes,
han lader mig ligge på grønne vange.
Til hvilens vande leder han mig,
han kvæger min sjæl,
han fører mig ad rette veje

for sit navns skyld.

Skal jeg end vandre i dødsskyggens dal,

jeg frygter ej ondt;

thi du er med mig,

105 din kæp og din stav er min trøst.

I mine fjenders påsyn dækker du bord for mig,

du salver mit hoved med olie,

mit bæger flyder over.

Kun godhed og miskundhed følger mig alle mine dage,

110 og i Herrens hus skal jeg bo gennem lange tider.

Så henvender han sig til sine kammerater og siger: ”Er I klar? Så er det nu!” og lægger på.

115 Der var ingen overlevende fra fly nr. 93. Men det lykkedes Todd Beamer og hans kammerater at overmande terroristerne i en sådan grad, at flyet styrtede ned på en mark i Pennsylvaniaen. 44 liv gik tabt, og vi kan kun gisne om, hvor mange, der blev sparet ved disse menneskers helledåd. Men det er egentlig heller ikke dét, der er det afgørende. Det afgørende er, hvilket livsmød, der kan

120 komme ud af at høre til hos ham, der kalder på os hver især og siger: ”Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtmødig og ydmyg af hjertet – så skal I finde hvile for jeres sjæle. For mit åg er godt, og min byrde er let.”

125 Så kom an, du tvetydige menneskeliv, med alt hvad du har, og vis os hvad du kan! For vi hører til hos den gode hyrde, den korsfæstede og opstandne frelser, og vi er blevet lovet, at intet og ingen kan rive os ud af hans hånd. Så er I klar, kære menighed?

– så er det nu!

130

I Jesu navn.

Amen.

135

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

140

Tags

2. søndag efter påske, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mikkel-tode-raahauges-praediken-2-sondag-efter-paske>

145

150

155

160

165

170

175